

unumquemque Christi fidelem, ad sui libitum eligendo, lucri faciendam, omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem misericorditer in Domino concessisse, & elargitum fuisse. Præsentibus perpetuis futuri temporibus valituris. Ex quibus verbis indefinite in ipsomet Brevi expressis, nec hæcenus ab ullo alio Pontifice ad ullum determinatum tempus, quoad modum recitationis, restrictis, inferes hujusmodi recitationem flexis genibus faciendam esse pro lucro Indulgentiæ.

CAS. III. Debebat Petronius Vitali Scuta Romana quadraginta duo, circa quæ requisitus à Creditore, promisit quamprimum solutionem; & de facto domum reversus tradidit famulo 20. Zechinos Venetos, ut eos Vitali consignaret. Ast famulus sciens, Mercatorem quemdam pro quolibet ex his Zechinis solvere julios viginti unum cum dimidio, ad hunc eos detulit, sibi que retento hoc medio julii pro unoquoque, residuum pecuniæ conficiens scuta Rom. 42. nomine sui Domini, Vitali numeravit. Q. An famulus id licite fecerit.

Resp. cum dist. Vel Petronius tradens famulo hujusmodi Zechinos, tali traditione præcise intendit extinguere suum debitum, non curando de specie monetarum; & in hoc casu dico, famulum, qui id à Domino perceperat, licite id fecisse; quia tunc illud plus, quod à Mercatore accepit per cambium, est fructus suæ industriæ: quemadmodum qui à Domino accepit aliquam pecuniam expendendam tali valore corrente, potest, tamquam fructum suæ industriæ, sibi retinere illud plus, quo ex industria illam cambit. Vel Petronius tradens famulo hujusmodi Zechinos, non solum intendit sic extinguere suum debitum, verum etiam rem gratam facere Mercatori traditione hujusmodi monetarum, præbendo nimirum ei occasionem lucri per transmissionem speciei hujusmodi monetæ; & tunc certo famulus id illicite fecit; non enim poterat acceptam pecuniam mutuare, cum sic egerit contra intentionem Domini, & contra jus, quod hoc in casu ipse Vitalis habebat ad talem qualitatem pecuniæ. Hinc si Vitalis ob id passus, aut passurus est aliquod damnum, tenetur famulus illud resarcire, & compensare: vel saltem lucrum ex cambio perceptum ei restituere. Viva, & alii.

ANNO MDCCLVIII.

MENSE JANUARI.

CAS. I. Vocatur Parochus ad excipiendam Confessionem vulnerati in via, cui hostes adhuc insistent, & cavent, ne quis ad eum accedat. Q. an teneatur currere cum probabili periculo suæ occisionis, vel saltem gravis vulnerationis.

Resp. cum dist. Vel intervenit prudens, ac probabilis spes, quod ipse non sit omnino impediendus, quominus ad vulneratum accedat, & quod opportune ad hunc sit perventurus pro ope spirituali, ac Sacramentali Absolu-

lutione, vel non. Si non; dico, Parochum non teneri currere cum præfato periculo. Ratio est, quia obligatio currendi inest Parocho, quando accursus potest esse vulnerato proficius; non vero quando frustra fieret, ac esset supervacaneus; tunc enim potius esset accursus imprudens, cum Parochus se gravi periculo exponeret, sine spe præstandi ullum vel minimum auxilium vulnerato. Si postea intervenit prudens, ac probabilis spes &c. tunc dico, Parochum teneri currere, etiam cum præfato periculo. Ratio est, quia ita exigit officium Pastoris; ut notant D. Joannes Chrysostomus homil. 59. in Joan. D. Augustinus pluribus in locis, D. Gregorius Magnus, ac D. Thomas: *Debemus namque pro fratibus animas ponere*, ut inquit D. Joan. Epist. 1. cap. 3. & S. August. lib. de Mend. cap. 6. *Temporalem vitam suam pro æterna vita proximi non dubitabit Christianus amittere*: quæ obligatio, si in casu necessitatis cuilibet Christiano pro modulo suo inest, eo quod vita spiritualis proximi etiam vitæ propriæ corporali est anteferenda, utpote bonum majus ac altioris ordinis (sicuti notavimus anno 1748. ad II. Octobris) à fortiori inest Parocho quoad ea ministranda, quæ sunt de necessitate salutis, prout est lapsis post Baptismum Sacramentum Pœnitentiæ; ad quod propterea vulnerato ministrandum, stante dicta spe, tenetur currere, etiam cum periculo gravis sui vulnerationis, vel etiam occisionis. Neque dicas, per actum Contritionis posse vulneratum salvari; ideoque Parochum non teneri præfato periculo exponere propriam vitam, in casu, accurrendo. Contra enim: non inficior, absolute loquendo, posse vulneratum salvari per actum veræ Contritionis. Ast hoc opus, hic labor est; quod hic vere eliciatur à vulnerato in eo concursu invasionis hostium, fervescentiæ passionis, diminutionis spirituum ob recepta vulnera, turbationis mentis, &c. Hujusmodi actus profecto, in hisce circumstantiis, non est adeo facilis, nec certo adfuturus; proindeque si ipse Parochus non accurrat ad ministrandum vulnerato Pœnitentiæ Sacramentum, eique spiritualem ferendam opem, ipsum relinquit in periculo æternæ damnationis; quod plane est contra officium Pastoris. Hinc sicuti quamvis tempore pestis Parochus incurrat periculum mortis, infectis ministrando Baptismi, aut Pœnitentiæ Sacramenta, tamen, si alius non adsit, qui ea ministrat, ipse tenetur ea *in re* infectis ministrare, quamvis adultus, nondum regeneratus per Baptismum præmisso actu doloris, possit salvari cum Baptismo in voto; & lapsus post Baptismum pariter possit salvari per actum contritionis; ita in casu, non obstante dicto periculo, tenetur Parochus currere ad opem ferendam vulnerato, eique ministrandum Pœnitentiæ Sacramentum, quamvis absolute loquendo hic possit salvari per actum contritionis; cum iste in casu æque jus habeat, & indigentiam, ut ipsi impendatur officium Pastoris; ac habeant infecti tempore pestis, quibus, non obstante periculo vitæ, tenetur Parochus, vel per se, vel per alium, tale officium impendere; ut declaravit Gregorius XIII. die 10. Septembris 1576. confirmando quoad hoc Sacræ Congregationis Decretum, relatum ab æterna memoria digno Benedicto Papa XIV. de Syn. Dioc. lib. 13. cap. 19. n. 6.

CAS. II. Pœnitens bona fide confessus est penes Confessarium complicem, qui inadvertenter illam absolvit. Q. an valida sit absolutio, & quid in praxi servandum.

LII

Resp.